

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 258/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. w sprawie (...).			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. L.	Zachowanie skazanego w warunkach izolacji	Opinia o skazanym z Aresztu Śledczego w P.	209-210

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Opinia o skazanym z Aresztu Śledczego w P.	Dokument urzędowy, którego wiarygodność i przydatność nie budziła zastrzeżeń sądu i nie była kwestionowana przez strony postępowania.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne)					

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia poprzez brak ustalenia, że kara 11 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego P. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...) jest karą, która nie została jeszcze wykonana, co skutkowało	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

brakiem
połączenia
wymierzonej
tym wyrokiem
kary w
zaskarżonym
wyroku łącznym,

2. **rażącej
niewspółmierności**

**kary łącznej
4 lat i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności,**

wynikającej z
połączenia kar
pozbawienia
wolności
wymierzonych
skazanemu M.
L. wyrokami
opisanymi w
punkcie 1
wyroku
łącznego.

Orzeczona kara
jest rażąco
niewspółmierna
w stosunku do
stopnia winy
oraz stopnia
społecznej
szkodliwości
przestępstw,
jakie skazany
popelniał. Rażąca
niewspółmierność
kary łącznej
występuje
również w
odniesieniu do
celów, jakie
kara ta winna
spełniać w
zakresie
prewencji
szczególnej i
społecznego
oddziaływania.

	<p>W niniejszej sprawie kara łączna powinna zostać wymierzona zgodnie z zasadą absorpcji w wymiarze najsurowszej z kar jednostkowych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy skazanego okazała się zasadna jedynie w części.</p> <p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutów apelacyjnych należało jednak poczynić kilka uwag o charakterze porządkującym.</p> <p>Na wstępie należy podkreślić, że choć obrońca skazanego zaskarżył wyrok łączny w całości, to jednak nie kwestionował trafności procedowania w</p>			

oparciu o
przepisy
rozdziału IX
kodeksu
karnego,
określające
zasady łączenia
kar w brzmieniu
obowiązującym
w okresie od
dnia 1 lipca
2015 r. do dnia
23 czerwca 2020
r. W okresie
tym koniecznym
warunkiem
orzekania kary
łącznej było, aby
łączone kary
lub kary łączne
podlegały
wykonaniu
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 26 lipca
2023 r. w
sprawie III KK
135/23).

Przyjęcie tego
reżimu
prawnego
orzekania kary
łącznej było
szczególnie
istotne dla
dwóch
pozostałych
kwestii i
związanego z
nimi zarzutu
błędu w
ustaleniach
faktycznych
(Ad.1).

Po pierwsze,
należy wskazać,
że

postanowieniem
z dnia (...) r.
(k. 181-183) tut.
Sąd Apelacyjny,
na podstawie
art. 449a §
1 k.k., zwrócił
akta sprawy
(...) Sądowi
Okręgowemu w
P. celem
uzupełnienia
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku łącznego
z dnia (...) r.
w zakresie
wyjaśnienia
m.in. przyczyn
umorzenia
postępowania o
wydanie wyroku
łącznego w pkt
4 – w zakresie
odnoszącym się
do wyroku Sądu
Rejonowego P. w
P. z dnia (...) r.
o sygn. (...).
Po uzupełnieniu
uzasadnienia
wyroku łącznego
przez Sąd
Okręgowy w P.
(k. 185-186),
apelację
uzupełnił
również obrońca
oskarżonego (k.
191) w zakresie
uzasadnienia
zarzutu z pkt
2 ppkt 1 jej
petitum
(zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych)
wskazując, że w
treści
uzupełnienia

uzasadnienia
wkradła się
ponownie
oczywista
omyłka pisarska
albowiem w
ostatnim zdaniu
tego
uzupełnienia sąd
ponownie
wskazał, że kara
orzeczona w
sprawie (...)
została już
wykonana w
całości.

Tymczasem
uwzględniając
informacje
nadesłane z
jednostki
penitencjarnej
oraz z systemu
(...).SAD,
zgodzić się
należało z
apelującym
obrońcą w
zakresie w jakim
wytknął on
Sądowi
Okręgowemu
pominięcie w
zaskarżonym
wyroku
niewykonanej
kary 11 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego P. w
P. z dnia (...) r.
w sprawie (...).
Podkreślenia
wymaga, że
okoliczność ta
nie wykluczała
wydania

orzeczenia
reformatoryjnego.

W orzecznictwie
przyjmuje się
bowiem, iż nie
jest wykluczone
orzeczenie przez
sąd odwoławczy
kary łącznej
w oparciu o
skazania, które
nie były
podstawą
orzeczenia kary
łącznej przez
sąd pierwszej
instancji (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 13 lutego
2024 r. w
sprawie II KS
45/23 i
powołana tam
uchwała składu
7 Sędziów Sądu
Najwyższego z
dnia 28 czerwca
2018 r. w
sprawie I KZP
3/18).

Po drugie,
podkreślenia
wymagało, że na
etapie
postępowania
międzyinstancyjnego
jedna z kar
podlegających
łączeniu, tj.
kara 9 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczona w
sprawie (...)
Sądu
Rejonowego P.
w P., została
wykonana w

całości (w dniu (...).r.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, w związku z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 23 czerwca 2020 r. – przypis SA P-ń) w sprawach dotyczących wydania wyroku łącznego sąd odwoławczy oczywiście jest zobowiązany do badania z urzędu, czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji **nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić** (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020 r. w sprawie II KK 89/20 i powołane tam

orzecznictwo -
wyroki SN: z
dnia 10
października
2017 r., sygn.
II KK 184/17; z
dnia 27 czerwca
2019 r., sygn. V
KK 235/18; zob.
też uzasadnienie
uchwały SN z
dnia 28 czerwca
2018 r., I KZP
3/18 oraz wyrok
SN z dnia 23
stycznia 2019 r.,
V KK 516/18).
W takiej sytuacji,
stosując normy
prawa
materialnego,
sąd odwoławczy
**nie może
jednak czynić
tego wbrew
fundamentalnym
regułom
postępowania,
stanowiącym
zarazem
zasady
procesu
karnego;
jedną z takich
podstawowych
zasad wyraża
zakaz
reformationis
in peius** (vide: wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 10
października
2019 r. w
sprawie II KK
197/19).

Mając powyższe
na uwadze,
należy

przypomnieć, że
wyrok łączny
Sądu
Okręgowego w
P. z dnia (...)
r. o sygn.
akt (...) został
zaskarżony
wyłącznie przez
obrońcę, a zatem
na korzyść
skazanego.

Zgodnie zaś z
art. 434 § 1 k.p.k.
Sąd odwoławczy
może orzec na
niekorzyść
oskarżonego
jedynie:

1) wtedy, gdy
wniesiono na
jego niekorzyść
środek
odwoławczy,
oraz

2) w granicach
zaskarżenia,
chyba że ustawa
nakazuje
wydanie
orzeczenia
niezależnie od
granic
zaskarżenia,
oraz

3) w razie
stwierdzenia
uchybień
podniesionych w
środku
odwoławczym,
chyba że środek
odwoławczy nie
pochodzi od
oskarżyciela
publicznego lub
pełnomocnika i

nie podniesiono
w nim zarzutów
albo ustawa
nakazuje
wydanie
orzeczenia
niezależnie od
podniesionych
zarzutów.

W orzecznictwie,
jak już
zasygnalizowano
powyżej, nie
budzi
wątpliwości, że
zmiana wyroku
łącznego
polegająca na
wylimitowaniu
danego wyroku
z podstawy
orzeczenia kary
łącznej nie może
naruszać zakazu
reformationis in
peius. Poza
zupełnie
wyjątkowymi
przypadkami
taka eliminacja
jednego z
wyroków
składowych
stanowiłaby
zmianę na
niekorzyść
skazanego (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 20 kwietnia
2017 r. II AKa
104/17). Jest
to ewidentne
w niniejszej
sprawie,
albowiem ww.
kara została już

przez skazanego
odbyta.

Konwalidacja
powyższych
uchybień
okazała się
możliwa więc
jedynie poprzez
wydanie
orzeczenia
reformatoryjnego
i przyjęcie, że
węzeł kary
łącznej obejmuje
dodatkowo
pominiętą przez
sąd meriti –
a dotychczas
niewykonaną -
karę 11 miesięcy
pozbawienia
wolności
wymierzoną
wyrokiem Sądu
Rejonowego P. w
P. z dnia (...) r.
w sprawie (...).
Opisana powyżej
konfiguracja kar
nie tylko nie
naruszała
zakazu
reformationis in
peius, ale
stanowiła
działanie na
korzyść
skazanego.

Wydając
orzeczenie
reformatoryjne
Sąd Apelacyjny
miał również na
uwadze potrzebę
możliwie
szybkiego
wyjaśnienia
sytuacji prawnej

skazanego, który ma interes procesowy w sprawnym przeprowadzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego i niemnożeniu kolejnych postępowań, czemu też sprzeciwia się względem na ekonomię procesową czynności sądowych.

Powyższe, czyniło podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasadnym.

Ad.2 Sąd Apelacyjny nie znalazł jednak podstaw by podzielić stanowisko apelującego obrońcy w pozostałym zakresie, tj. jakoby orzeczona wobec skazanego kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności była rażąco nadmiernie surowa (z zastrzeżeniem uwzględnienia

również
poczynionych
wyżej rozważań
i objęcia nią
dodatkowo kary
jednostkowej w
wymiarze 11
miesięcy
pozbawienia
wolności).

Zauważyć na
wstępie
należało, że
kwestię
dyrektyw
wymiaru kary
łącznej reguluje
przepis **art. 85a
k.k.** (według
stanu prawnego
sprzed
nowelizacji
ustawą z dnia
7 lipca 2022 r.
Dz.U.2022.2600),
który jakkolwiek
nie zawiera
wyczerpującego
katalogu tychże
dyrektyw to
jednak wskazuje
te, które mają
być w
szczególności
przez sąd
uwzględniane
przy wymiarze
kary łącznej. Do
takich dyrektyw
należą zaś:
dyrektywa
szczególnoprewencyjna
(cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara łączna
ma osiągnąć
w stosunku do
skazanego) i

ogólnoprewencyjna
(potrzeba w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa).
Dotychczas
także
przyjmowano w
orzecznictwie i
doktrynie, że
**dyrektywa
stopnia winy
i dyrektywa
stopnia
społecznej
szkodliwości
nie powinny
mieć
zasadniczego
znaczenia
przy
wymiarze
kary łącznej,**
zostały one
bowiem już
uwzględnione w
ramach
karnoprawnej
oceny czynów,
za które
wymierzono
kary, będące
następnie
podstawą
wymiaru kary
łącznej;
orzekanie kary
łącznej powinno
natomiast
uwzględnić
przede
wszystkim
elementy
związane z osobą
sprawcy (vide:
Kardas [w:]
Wróbel, Zoll I/2,
s. 500; wyrok

SA w Katowicach
z 26 lipca
2007 r., II AKA
186/07, Prok. i
Pr.-wkl. 2008/6,
poz. 29 – za
P. Kozłowska –
Kalisz:
Komentarz do
art. 85a k.k.,
stan prawny na
dzień 8 czerwca
2020 r., LEX).
Tym samym
podniesiony w
apelacji zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary w stosunku
do stopnia winy
oraz stopnia
społecznej
szkodliwości
przestępstw,
jakie skazany
popelnil nie
zasługiwał na
uwzględnienie.
Zgodnie z
ugruntowanym
stanowiskiem
Sądu
Najwyższego,
wydając wyrok
łączny, sąd
orzekający nie
jest uprawniony
do ponownego
rozważenia tych
samyh
okoliczności,
które legly u
podstaw
wymiaru kar
w poprzednio
osądzonych
sprawach, lecz
powinien
rozważyć przede
wszystkim, czy

pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r. w sprawie IV KR 213/83).

Ustalając wspomniany powyżej związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się czynów, rację ma apelujący obrońca, że należy mieć na względzie między innymi czas popełnienia każdego z przestępstw,

zwłaszcza ich bliskość (zwartość) czasową (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2021 r. w sprawie III KK 5/21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 marca 2001 r. w sprawie II AKa 59/01; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 listopada 1998 r. w sprawie II AKa 260/98; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992 r. w sprawie II AKr 117/92). Rzecz jednak w tym, że analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala na podzielenie podniesionej w apelacji konstatacji o bliskości przedmiotowej popełnionych przestępstw oraz bardzo zbliżonym czasie ich popełnienia.

Czyny skazanego odseparowane były bowiem wielomiesięcznymi przerwami. Sąd

I instancji w sposób należyty uwzględnił zatem przy wymiarze kary łącznej separację czasową popełnionych przestępstw, a zatem to, że przestępcza działalność skazanego, obejmowała czyny popełnione w okresie od (...) r. (obecnie z uwagi na ww. konfigurację kar – do (...) r.). Słusznie zatem rozpiętość czasowa pomiędzy poszczególnymi czynami skazanego potraktowana została jako argument przemawiający za zastosowaniem zasady asperacji przy wymiarze kary łącznej i sprzeciwiający się jednoznacznie ukształtowaniu tych kar przy zastosowaniu metody absorpcji. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego

zaprezentowany w postanowieniu z (...), zgodnie z którym bliskość czasowa popełnionych czynów jest tylko jednym z wielu kryteriów przedmiotowych pozwalających na wykazanie związku zbiegających się realnie przestępstw i **jest największa,** gdy czyny przestępcze **popelniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie**" (vide: wyrok Sądu Najwyższego w wyroku z 2 lutego 2021 r. w sprawie IV KK 426/20).

Jednocześnie okres przestępczej działalności skazanego, który był znaczny i długotrwały, pozwala wnioskować o wysokim stopniu demoralizacji skazanego i braku poszanowania dla panującego porządku prawnego. Taka

postawa
skazanego
wskazuje także,
że uczynił on
sobie z
popelniania
przestępstw
pewien sposób
na życie i
zdobywanie
niezbędnych
środków
utrzymania.
Tego rodzaju
postawy należy
natomiast
zdecydowanie
piętnować jako
niepożądane i
nieakceptowalne
społecznie. Tym
samym również
podnoszona
przez
apelującego
obrońcę
motywacja
skazanego, nie
mogła stanowić
argumentu
przemawiającego
za
zastosowaniem
zasady
absorpcji.

Argumentu
przemawiającego
za
łagodniejszym
wymiarem kary
łącznej nie
dostarczały
także
okoliczności
dotyczące
podobieństwa
popelnionych
przez skazanego
przestępstw.

Jakkolwiek bowiem były to czyny w większości jednorodnjajowe, to jednak skazany atakował nimi nie tylko dobro mienia, jak podnosi apelujący, ale i pewności obrotu (art. 286 § 1 k.k., art. 270 k.k.). Ponadto były to czyny popełnione w odmiennych sytuacjach i na szkodę różnych pokrzywdzonych. Brak było zatem przesłanek do tego, by okoliczności tej nadawać wymowę tak daleko łagodzącą, jak żąda tego apelujący.

Tym samym odległość czasowa pomiędzy czynami, jak i odmienność sytuacji oraz osób pokrzywdzonych, nie przemawia za istnieniem bardzo ścisłego związku pomiędzy nimi. Sąd I instancji dokonał zatem prawidłowej

oceny związku
podmiotowo-
przedmiotowego
pomiędzy
poszczególnymi
czynami
przypisanymi
skazanemu.

Podkreślenia

przy tym
wymaga, że
okoliczności z
tego zakresu
miały przy
miarkowaniu
wysokości
orzekanej wobec
skazanego kary
łączonej,
znaczenie
pierwszorzędne.

Apelujący
obrońca
zdecydowanie
przecenił zatem
w płaszczyźnie
orzeczonej kary
łączonej
pozbawienia
wolności,
zachowanie
skazanego w
trakcie
odbywania kary
wynikające z
treści opinii
zakładu
karnego.

Przypomnieć
należało, że z
dokumentu tego
wprost wynikały
fakty, takie jak:

- doprowadzenie
skazanego do
jednostki
penitencjarnej,

- realizowanie jedynie na poziomie umiarkowanym zadań w ramach systemu programowanego oddziaływania,

- ukaranie dyscyplinarne w dniu (...).r.

Podnoszone zaś w apelacji okoliczności,

m.in.

nieodnotowanie zachowań agresywnych, brak

przynależności do podkultury przestępczej,

poprawne i niebudzące zastrzeżeń zachowanie,

właściwy stosunek do przełożonych,

dbanie o higienę osobistą i porządek w celi,

w żaden sposób nie dostarczały logicznych

przesłanek wskazujących na ponadprzeciętne,

czy nawet w pełni poprawne zaangażowanie

skazanego w proces resocjalizacji.

Sąd I instancji, dysponując wskazanymi

okolicznościami,

mógł zatem w pełni zasadnie wywieść konkluzję, że w przypadku skazanego brak było podstaw do szczególnego premiowania go poprzez orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji. Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie, okoliczności takie jak stosowanie się do zasad dyscypliny, nieuczestniczenie w podkulturze przestępczej, przestrzeganie regulaminu odbywania kary pozbawienia wolności są obowiązkami każdego skazanego i same w sobie nie mogą świadczyć o tym, że kary łączne winny zostać wymierzone na zasadzie absorpcji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2022 r. w sprawie II AKa 2/22). Poprawne zachowanie w warunkach izolacji

więziennej
świadczy jedynie
o
przystosowaniu
się skazanego do
reżimu
odbywania kary,
co w żadnym
razie nie nakłada
na sąd
obowiązku
orzekania z
zastosowaniem
absorpcji.
Przestrzeganie
zasad
odbywania kary
jest
obowiązkiem
skazanego.
Natomiast
nieprzestrzeganie
obowiązujących
reguł
stanowiłoby bez
wątpienia
okoliczność
obciążającą
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 18
października
2021 r. w
sprawie II AKa
432/21).

Należy
pamiętać, że
każdy skazany
obowiązany jest
właściwymi
przepisami
Kodeksu
karnego
wykonawczego
do
przestrzegania
regulaminu

wewnętrznego
oraz
angażowania się
we własny
proces
resocjalizacji,
choćby poprzez
uczestnictwo w
odpowiednich
kursach i
szkoleniach.
Ponadto
niewątpliwym
jest, że skazany
z uwagi na
wieloletni pobyt
w jednostce
penitencjarnej
dobrze
przystosował się
do panujących
tam warunków
i wie jak
się zachowywać,
aby być dobrze
ocenianym.
Ponadto ww.
opinia nie
odzwierciedla
żadnej istotnej
poprawy
skazanego, czy
zaangażowania
w proces
resocjalizacji, w
tym chociażby
poprzez udział
w programach
readaptacji
społecznej. Nie
deprecjonując
starań
skazanego
wykazywanych
poprzez
aktywność w
zakładzie
karnym na polu
wykonywania
nieodpłatnej

pracy, nie
sposób jednak
przyjąć, iż w
jego przypadku
nastąpiła
kompletność i
skuteczność
procesu
dotychczasowej
resocjalizacji.
Wprawdzie
faktycznie
skazany
deklaruje
krytyczny
stosunek
względem
popelnionych
czynów, ale w
świetle
dotychczasowej
wieloletniej
kryminalnej
przeszłości
skazanego tę
deklarację
należy traktować
z ostrożnością.

Przytoczone
okoliczności
sprzeciwiały się
postulowanemu
przez
apelującego
uznaniu, że
skazanemu
winna być
wymierzona
kara łączna w
mniejszym
rozmiarze, niż
przyjął Sąd I
instancji, w
szczególności
przy
zastosowaniu
zasady
absorpcji.
Apelujący

przycząc fragment
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
K. z dnia (...),
pomiął jego
dalszą część, w
której
podkreślono, że
niezależnie od
możliwości
zastosowania
przy wymiarze
kary łącznej
zasady pełnej
absorpcji,
aspercji, jak i
zasady pełnej
kumulacji,
oparcie
wymiaru na
zasadzie
absorpcji lub
kumulacji
traktować
należy jako
rozwiązanie
skrajne,
stosowane
wyjatkowo i
wymagające
szczególnego
uzasadnienia,
a
priorytetową
zasadą
wymiaru
kary łącznej
powinna być
zasada
aspercji (zob.
P. Kardas, w:
A. Zoll, red.,
Kodeks karny.
Część ogólna.
Komentarz, t. I,
Warszawa 2012,
s. 1069-1070;
tenże, w: W.
Wróbel, red.,

A. Zoll, red.,
Kodeks karny.
Część ogólna.
Komentarz, t. I,
cz. 2, Warszawa
2016, s. 547-548
i cyt. tam
orzecznictwo). Trafnie
wskazuje się
przy tym w
orzecznictwie, że
„ **absorpcję
kar stosować
należy bardzo
ostrożnie,
biorąc pod
uwagę
negatywną co
do sprawcy
przesłankę
prognostyczną,
jaką jest
popelnienie
kilku
przestępstw**” (
vide: wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
dnia 12 lipca
2000 r., II AKa
171/00, publ.
OSA 2001/2/5).

Podkreślenia
wymaga
również, że
pozostałe
podniesione
przez obrońcę
okoliczności
dotyczące chęci
skazanego
sprawowania
opieki nad
niepełnosprawnym
dzieckiem
pozostają bez
istotnego
wpływu na
wymiar kary

łącznej (vide: wyrok Sądu Apelacyjny w Gdańsku z dnia 21 października 2020 r. w sprawie II AKa 273/20).

Reasumując, orzeczona kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, niższa od sumy orzeczonych kar, więc wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji, jest karą wyważoną i sprawiedliwą.

Kara w pełni odpowiada w pełni zasadom jej kształtowania i będzie w stopniu należyтым spełniać dyrektywy zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej wśród społeczeństwa, nadto w pełni oddaje związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przestępstwami

popelnionymi przez skazanego.

Na zakończenie należy podkreślić, że kara łączna nie może stanowić instytucji premiującej sprawców, którzy wielokrotnie dopuszczali się przestępstw, gdyż stałoby to w oczywistej sprzeczności z funkcją prewencyjną kary zarówno w jej wymiarze indywidualnym, jak i ogólnym (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2023 r. w sprawie II AKa 435/22).

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie 1 poprzez połączenie ze wskazanymi w tym punkcie karami kary 11 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu M. L. wyrokiem Sądu

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Rejonowego P. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...) i wymierzenie skazanemu M. L. kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zgodzić się należało z apelującym obrońcą skazanego M. L. w zakresie w jakim wytknął on Sądowi Okręgowemu pominięcie w zaskarżonym wyroku łącznym niewykonanej kary 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego P. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...), co omówione zostało powyżej, przy ocenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Jednocześnie, wbrew stanowisku</p>	

obrońcy, brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, w szczególności apelacja nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońcę wymierzenia skazanemu tej kary w niższym rozmiarze, przy zastosowaniu zasady absorpcji, co zostało omówione powyżej, przy ocenie zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

**Punkt 1 lit. b
wyroku** Pomięcie w punkcie 2 wyroku łącznego dodatkowych okresów pozbawienia wolności, które podlegały zaliczeniu na

	poczet kary łącznej.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Sąd odwoławczy zobligowany był rozważyć w sposób kompleksowy – niezależnie od podniesionych zarzutów apelacyjnych - kwestię zaliczenia okresów pozbawienia wolności na poczet kary łącznej. Jak bowiem wynika z przepisów art. 570 k.p.k., sąd orzeka w przedmiocie wyroku łącznego nie tylko na wniosek strony, ale również z urzędu.</p> <p>Szczegółowe uwagi dotyczące dokonanych przez Sąd odwoławczy z urzędu zmian zaskarżonego wyroku, opisano w części 5.2 niniejszego uzasadnienia.</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.1Pkt 3 wyroku	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżone orzeczenie w całości poza konfiguracją kar (uwzględnieniem dodatkowo kary 11 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego P. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...)) oraz korektą związaną z zaliczeniem rzeczywistego okresu pozbawienia wolności na poczet kary łączniej.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

Apelujący obrońca skazanego nie zdołał skutecznie zakwestionować konkluzji Sądu I instancji co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Jak wskazano powyżej, zarzut rażącej nadmiernej surowości tej kary okazał się bezzasadny. Ponadto Sąd I instancji zasadnie ustalił – czego skarżący, nie kwestionował – że w stosunku do skazanego zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego, tak formalne, jak i merytoryczne, na podstawie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, określające zasady łączenia kar w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia (...)

0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu

<i>pierwszej instancji</i>		
o.o.4 <i>Pkt 1 lit. a wyroku</i> <i>Pkt 1 lit. b wyroku</i>	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Apelacyjny dokonał konfiguracji kar stanowiących podstawę orzeczenia kary łącznej w ten sposób, że w pkt 1 uwzględnił dodatkowo karę jednostkową 11 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego P. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...), opisaną w punkcie V.</p> <p>Ponadto Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowego zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego M. L. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.</p>		

<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powody zmiany, o której mowa w punkcie 1 lit.a wyroku, zostały przedstawione przy okazji odniesienia się do apelacji obrońcy i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.</p> <p>Co do zmiany zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego, o której mowa w punkcie 1 lit. b wyroku, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 577 k.p.k. w wyroku łącznym należy, w miarę potrzeby, wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej.</p> <p>Sąd Okręgowy nie uwzględnił w zaskarżonym wyroku okresu od dnia (...), który został skazanemu zaliczony na</p>	

poczet kary
łącznej
orzeczonej
wyrokiem
łącznym Sądu
Okręgowego w
P. w sprawie (...).
Podkreślenia
wymaga, że
w zaskarżonym
wyroku łącznym,
Sąd Okręgowy
rozwiązał węzeł
kary łącznej
pozbawienia
wolności
wymierzonej
ww. wyrokiem
łącznym w
sprawie (...)i
połączył m.in.
objęte nim kary
orzeczone w
sprawach (...),
w niniejszej
sprawie o sygn.
akt (...).

Ponadto, skoro
skazany odbył
już część kary 2
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczonej w
sprawie (...),
podlegającej w
niniejszej
sprawie
łączeniu, to
na podstawie
art. 577 k.p.k.
należało zaliczyć
skazanemu ten
okres odbywanej
kary na poczet
orzeczonej kary
łącznej. Dlatego
też kierując
się wskazanymi

<p>wyżej przepisami Sąd Apelacyjny zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, jak w pkt 1 lit. b wyroku.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		# art. 439 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	# art. 437 § 2 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	# art. 437 § 2 k.p.k.	
<p>Zwięźle o powodach</p>			

uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt 3 wyroku Punkt 4 wyroku	O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd		

Apelacyjny
orzekł na
podstawie art.
29 ust.2 ustawy
z dnia 26 maja
1982r. prawo
o adwokaturze
(tj. Dz.U.
2022.1184) i
§ 11 ust. 5
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie
(Dz.U. z 2023
roku, poz. 1964
– tj.). Z tego
też tytułu sąd
zasądził na rzecz
adw. M. S. kwotę
240 zł.

W zakresie tych
kosztów, Sąd
Apelacyjny
zastosował
przepisy
rozporządzenie
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie,
uznając że
przepisy
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2023 r., poz. 2631 t.j.) są niekonstytucyjne w całości. Należy przypomnieć - w ślad za postanowieniem składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie I KZP 5/23 - że o ile w wypadku przepisów rangi ustawowej kontrola zgodności z konstytucją konkretnych zawartych w tych aktach prawnych regulacji, to w pierwszym rzędzie kompetencja sądu konstytucyjnego, o tyle w odniesieniu do aktów prawnych podustawowych do przeprowadzenia tzw. rozproszonej kontroli konstytucyjnej uprawniony jest

każdy sąd (por.
P. Hofmański,
S. Zabłocki,
Elementy
metodyki pracy
sędziego w
sprawach
karnych,
Warszawa 2006,
s. 351 i n.;
B. Łukańko,
Uprawnienie
sądów do
odmowy
zastosowania
niekonstytucyjnego
przepisu aktu
podstawowego
a pytanie prawne
do Trybunału
Konstytucyjnego
– konflikt
efektywności
postępowania i
pewności prawa
– analiza w
świetle
orzecnictwa
Sądu
Najwyższego
[w:] J
Królikowski, J.
Podkowiak, J.
Sułkowski
[red.], Kontrola
konstytucyjności
prawa a
stosowanie
prawa w
orzecnictwie
Trybunału
Konstytucyjnego,
Sądu
Najwyższego i
Naczelnego
Sądu
Administracyjnego,
Warszawa 2017,
s. 287 i n.;
P. Wiliński [w:]

P. Hofmański
[red.],
Stosowanie
Konstytucji
przez sąd karny.
Konstytucyjne
gwarancje prawa
karnego
procesowego.
System prawa
karnego
procesowego.
Zagadnienia
ogólne, Tom I, s.
733 i powołana
tam literatura).
Tym samym, w
wypadku
złożenia przez
obrońcę lub
pełnomocnika
będącego
adwokatem
udzielającym
nieopłaconej
pomocy prawnej
z urzędu,
wniosku o
zasądzenie od
Skarbu Państwa
w postępowaniu
karnym kosztów
takiej
nieopłaconej
pomocy, przy
zastosowaniu
stawek
określonych w
rozporządzeniu
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie (t.j.:
Dz. U. z 2023
r., poz. 1964 ze
zm.), rzeczą sądu

powinno być przeprowadzenie rozproszonej kontroli konstytucyjnej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w oparciu o wzorce konstytucyjne w sposób jednoznaczny zarysowane m.in. w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i czynnie je integralną częścią nin. postanowienia.

Jak słusznie stwierdził TK w powołanym wyroku, analiza statusu adwokatów i ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty

powołane i
zobowiązane do
zastępstwa
prawnego,
prowadzi do
uznania, że
różnicowanie ich
wynagrodzenia
(tj. obniżenie
pełnomocnikom
z urzędu o
połowę
wynagrodzenia,
które
otrzymaliby,
gdyby
występowali w
sprawie jako
pełnomocnicy z
wyboru) nie ma
konstytucyjnego
(ani nawet
racjonalnego)
uzasadnienia.
Odstępstwo od
zasady równości,
w tym również
równej ochrony
praw
majątkowych,
jest więc
niedopuszczalne.

Powyższe
prowadzi do
konkluzji o
niekonstytucyjności
ww.
rozporządzenia
w całości, a
zatem
koniecznym było
pominięcie przy
orzekaniu tych
niekonstytucyjnych
regulacji i
oparcie się na
przepisach
powołanego
wyżej

rozporządzenia
regulującego
opłaty za
czynności
adwokackie
realizowane z
wyboru.

Ponieważ
przepisy tego
ostatniego
rozporządzenia
nie przewidują,
analogicznego
do § 4 ust. 3
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu
unormowania –
wedle którego
„Opłatę, o której
mowa w ust. 1 i
2, podwyższa się
o kwotę podatku
od towarów i
usług wyliczoną
według stawki
podatku
obowiązującej
dla tego rodzaju
czynności na
podstawie
przepisów o
podatku od
towarów i usług”
– Sąd
Apelacyjny nie

podwyższył
zasądzonego
wynagrodzenia o
stawkę podatku
VAT, gdyż to
prowadziłoby z
kolei do
nieuzasadnionego
różnicowania
wynagrodzeń
przyznawanych
za pomoc
prawną
świadczoną w
postępowaniu
sądowym w
zależności od
tego czy pomoc
ta świadczona
jest z wyboru
czy z urzędu –
na korzyść tej
ostatniej.

Na podstawie
art. 624 § 1 k.p.k.
w zw. z art. 6
ustawy z dnia
23.06.1973r. o
opłatach w
sprawach
karnych (tj.
Dz.U. z 1983r.
Nr 49, poz.223
z późn.zm.)
zwolniono
skazanego z
obowiązku
zwrotu Skarbowi
Państwa
wyłożonych
wydatków i
nie wymierzono
mu opłaty w
postępowaniu
odwoławczym.
Także w tym
zakresie sąd
odwoławczy
podzielił

	stanowisko sądu I instancji, że ww. nie ma aktualnie możliwości finansowych poniesienia wydatków, o których mowa powyżej.	
7. PODPIS		
K. L. H. K.M. Ś.		